

van Oorlog akkoord ging, werd bij Koninklijk Besluit van 16 juni 1827, 78, de predikant van Luik tevens belast met enkele taken te Hoey. Deze gemeente verkreeg het recht acht maal per jaar een kerkdienst te beleggen waarin de garnizoenspredikant moest voorgaan. Het werd in feite een zelfstandige gemeente. Van de andere predikantstaken worden in het bijzonder de catechisatie genoemd en de verplichting in geval van ernstige ziekte en daartoe uitgenodigd door de commandant, zich in Hoey te vervoegen. Het Departement betreffende de Hervormde Eredienst werd geacht de predikant van Luik daarvoor f 150 te vergoeden.⁴⁶ De reistijd tussen Luik en Hoey bedroeg zes uur.

Naar aanleiding van het naderend vertrek van ds. M.A. van der Bank had de Luikse kerkeraad toestemming gevraagd tot het beroepen van een tweede predikant. In plaats van twee predikanten kreeg de gemeente echter één predikant, met een zwaardere taak dan zijn voorganger.⁴⁷

De benoeming van Cocheret vond plaats bij Koninklijk Besluit van 26 juni 1827, 101, nadat er zich over het vertrek van ds. M.A. van der Bank naar Utrecht enige discussie had afgespeeld. Van der Bank had namelijk voor een eerste beroep uit Utrecht bedankt, maar toen het beroep nogmaals werd uitgebracht, had hij het aangenomen. Bij die gelegenheid had hij zijn kerkeraad meegedeeld dat hij eventueel bereid was alsnog te bedanken voor dit beroep indien daartoe van hogerhand een aanwijzing gegeven zou worden. De brief van de Luikse Kerkeraad hierover bereikte Van Pallandt echter toen de approbatie van het beroep reeds had plaatsgevonden, en deze adviseerde de koning daarom niet in te gaan op dit verzoek. Bovendien zou in dat geval te Utrecht wel eens een predikant beroepen kunnen worden, die vooral dáár niet hoorde te staan. Diens naam wordt helaas verzwegen. Ter vervulling van de vacature te Luik was zijn oog op Cocheret gevallen vanwege diens tweetaligheid, en omdat Cocheret had verklaard een eventuele benoeming te aanvaarden, adviseerde Van Pallandt de koning hem te benoemen. Onder tusschen werd een deputatie van de Luikse kerkeraad door Koning Willem I te Brussel in audiëntie ont-

vangen, en poogde Van der Bank in twee brieven Van Pallandt ervan te overtuigen dat er van hogerhand een beslissing voor hem, ten gunste van Luik, genomen zou worden. Hij wilde klaarblijkelijk zijn gezicht niet verliezen. Van Pallandts commentaar op deze brieven toont zijn irritatie over het gedrag van deze predikant. Ondanks het feit dat Willem I bereid was het verzoek van Van der Bank te honoreren, werd uiteindelijk toch Cocheret benoemd.⁴⁸

De kerkeraad van Luik beriep Cocheret in een brief van 12 juli 1827, hij antwoordde op 4 augustus dat hij het beroep wilde aanvaarden.⁴⁹ Op 7 oktober deed hij intrede met een preek in het Nederlands over 2 Corinthiërs 4:7. Nadat hij zijn werkzaamheden was begonnen, deed de kerkeraad opnieuw pogingen een predikant erbij te krijgen, maar toen dat na enkele keren niet gelukt was, schreef men 2 december 1828 aan Van Pallandt dat hij de Commission verzocht had om een kandidaat tot de heilige dienst.⁵⁰ Met het Departement betreffende de Hervormde Eredienst is het jaar daarop correspondentie over een eventuele terugkeer van Van der Bank. Deze zelf had in een tobberige brief van 21 juli 1829 verzocht om als tweede predikant van Luik benoemd te worden, daar hij zich te Utrecht niet gelukkig voelde. Hij suggereerde dat ook gemeenteleden te Luik deze wens koesterden. In een brief van 14 augustus reageerde Cocheret. Daarin wees hij erop dat er sprake was geweest van een 'onordelijke' actie vanuit de gemeente. Officieel wist de kerkeraad van niets. Zelf had hij nooit over de hoeveelheid werk geklaagd en zijn dienst altijd stipt vervuld. Deze mededeling was niet overbodig, gezien het feit dat Van Pallandt het nodig achtte 9 december van dat jaar per circulaire de predikanten in het zuiden op te roepen tot getrouwe vervulling van hun dienst.⁵¹ Overigens beklemtoonde Cocheret de rechtmatigheid van het verlangen naar een tweede predikant, vooral ook als gevolg van de combinatie met Hoey en de taalproblemen. De toon van zijn volgende brief, van 6 oktober, was veel feller. Hij had toen inmiddels, via het classikaal College van toezicht dat door het ministerie om advies was gevraagd, de brief van Van der Bank aan de minister gelezen, en sprak onverholen zijn